

Az ördög hídja

Egyszer volt egy szegény legény. Azt mondja az a szegény legény az édesanyjának: -

Édesanyám! Eleget voltam én már a legénysorban, elmegyek, s asszonyt hozok a házhoz. -
Ide-e, fiam? Ide nem, az én házamhoz. Látom én, hogy a szomszédasszonyt sem becsüli meg a menyé, mindig perelnek, veszekednek, hát csak tedd le a fejedet a házasságról. De így s de úgy, mondja a legény, ő már megunt a legényéletet. Ha béresházban lakik, akkor is megházasodik. Jól van, elment a szegény legény, ment, mendegélt hetedhét ország ellen, erdőkön-mezőkön által, egyszer csak egy aranyhídhöz ér. Meghökken a legény, vajon általmenjen-e ezen a hídon. Amint ezen gondolkoznék, menjen-e, ne-e, odajön egy ősz öregember, s azt mondja neki: - Tudom, hogy mi járatban vagy, fiam, hát azt tanácsolom, hogy szép csendesen menj által ezen a hídon, hogy még a lábujjad hegye is alig érje, mert ez a híd az ördögök hídja. Az ördögök pedig nem szeretik, ha keresztülzakatolnak a hídjukon. S aki még nem lábujjhegyen járt, mind itt hagyta a fogát. Ha aztán szerencsésen keresztülértél a hídon, menj a hídtól számítva a kilencedik faluba, ott a falu alsó végén, éppen a falu kapuja mellett van egy szép, tornácos kőház, abban lakik egy jó gazdaember, annak van három eladó leánya, s amelyiket neked adják, vedd el. Megköszöni a szegény legény a jó tanácsot, elbúcsúzik az öregembertől, s lábujjhegyen általment a hídon. Ahogy általér a hídon, elejébe szökik egy ördög, s kérdi: - Hová, hová, te szegény legény? Mondja a szegény legény, hogy mi járatban van. - No, csak eredj - mondja az ördög -, járj szerencsével, s ha megházasodol, gyere csak erre a feleségeddel, majd megajándékozlak, hogy a hidunkon ilyen szép csendesen jöttél át. Továbbmegy a szegény legény, meg sem állott, míg a hídtól számítva a kilencedik faluba nem ért. Hát csakugyan ott volt a falu alsó végén egy szép kőház, bement oda egyenesen, köszönt illendőképpen, s nem sokat teketóriázott, hanem elémondta, hogy becsületes szándékkal jött ide. Mindjárt leültették, felvetették a konyhát, s ugyancsak kedvébe jártak a legénynek. Szép volt mind a három leány, de a legénynek legjobban tetszett a legfiatalabbik. - No, öcsém - mondja a gazda -, látom a képedből, hogy nem vagy afféle "tedd el s elé se vedd" legény, hát melyik lányomat akarod elvenni? - A legkisebbiket, gazduram. - Hiszen adnám én azt is jó szívvel, öcsém, de hát tudod-e, hogy az asztagot sem alul kezdik megbontani, hanem felül. Addig nem adom férjhez a legkisebb leányomat, míg az idősebbek konty alá nem kerültek. Eszébe jutott a szegény legénynek az ősz öregember tanácsa, s azt mondta: - Jól van, gazduram, adja nekem a legidősebb leányát, megélek én azzal is, csak legyen miből. Ott helyben mindjárt megtartották a lakodalmat, s elindult a fiatal pár a legény

hazájába. Éppen azon az úton ment, amelyen jött, s szépen lábujjhegyen keresztülmentek az ördögök hídján. Amint keresztülérnek a hídon, elejükbe szökik az ördög, s mondja: - Na, te szegény legény, azt ígértem volt, hogy megajándékozlak valamivel. Itt van ni, kilenc hízott disznó, hajtsátok haza, ölessétek le, az aprólékjából csapjatok egy jó lakodalmat, a kilenc szalonnát pedig akasszátok fel a füstre. Mához négy hétre majd eljövök hozzátok, s kilenc kérdést teszek fel neked. Jól vigyázz, hogy megfelelj mind a kilenc kérdésre, mert ha nem, elviszem a kilenc szalonnát, s máskülönben is rossz dolgod leszen. Örült is, búsult is a szegény legény, azt sem tudta, köszönje-e, ne-e a kilenc disznót, de mégiscsak megköszönte. Gondolta magában, majd csak megsegíti az Isten. Na, hazamennek, ott egy kicsi béresházát fogadnak az asszony pénziből, leöletik a kilenc sertést, csaptak az aprólékjából nagy vendégséget, s a kilenc szalonnát felakasztották a füstre. Telik-múlik az idő, de még ugyancsak hamar telt. A szegény legényt majd felvetette a nagy búbánat, hogy mi lesz most velük. Letelt a négy hét, ma éjjel eljön az ördög, s ki tudja, micsoda kilenc kérdést ad fel neki? Amint így búcsálódnék magában, belép egy öreg koldus a szobába, s szállást kér éjszakára. - Istené a szállás - mondja a szegény legény -, kerüljön beljebb, s húzódjék meg, ahol lehet. Leül az öreg koldus a kemence mellé, beszélnek erről is, arról is, de a szegény legény olyan szomorú volt, mint a háromnapos esős idő. Kérdi az öreg koldus: - Ugyan bizony mért olyan szomorú kigyelmed? - Hej, nagy oka van annak, hiába is mondom. Ember azon nem segíthet, tudom. - Dehogynem, dehogynem. Csak mondja el, gazduram. Sok országot-világot bejártam, sokat láttam, próbáltam, hátha tudok segíteni a kigyelmed baján. Addig s addig vallatja az öreg koldus, hogy elmondja a baját. - Egyet se búsuljon kigyelmed - mondja a koldus -, csak feküdjék le! Én majd a kigyelmed képében megfelelek az ördögnek. No, lefekszik a szegény legény, az öreg koldus pedig ott szundikált a kemence mellett. Hát egyszer csak kocogtat valaki az ablakon, s bekiált: - Itthon vagy-e, gazda? - Itthon - felelt a koldus. - Hát meg tudsz-e felelni a kilenc kérdésemre? - Meg én, csak kérdezz. - De jól vigyázz, mert ha egyet elvétesz, viszlek a pokolba. - Jól van, komám, jól van. Csak kérdezz, megfelelek én mindenre. - No, ha meg, hát azt kérdem tőled elsőbben is, mi van a világon, ami csak egy? Felelé a koldus: - Egy Isten van az égben, egy nap van az égen, s egy feje van minden embernek. - Hát a kettőre tudsz-e valamit mondani? - Hogyne tudnék. Akinek két ép, látó szeme van, az ugyancsak szerencsés ember, mert mindent tisztán lát a nap alatt. - Jól van - mondja az ördög -, hát a háromra mit tudsz mondani? - Amelyik házon három ablak van, az éppen elég világos. - Mondj a négyre valamit! - Négy kerék elég egy szekérbe. Több, ha volna, sem kéne. - Hát az ötre tudsz-e valamit mondani? - Tudok biz én. Elég a kéz öt ujjá a kard markolatára. - Jól van, mondj a hatra valamit! - Mondok én arra is, komám. Akinek hat

ökre van, jól imádkozott: szánthat, vethet, erdőlhét, nem kell másnak a segítsége. - No, a hétre mondj valamit, hadd lám, tudsz-e? - Hogyne tudnék, komám. Akinek hét leánya van, annak ugyan főhet a feje, amíg mind a hetet jó helyre adja férjhez. - No, ez igaz - mondja az ördög. - Mondj valamit a nyolcra is. - Mondok én arra is, komám. Akinek nyolc asztagja van a csűröskertben, nem megy a szomszédba kenyérért. - Hát mondj már a kilencre is valamit! - Hogyne mondanék, komám. Akinek kilenc szalonnája van a füstön, az sem megy a szomszédba rántanivalóért. - Jól van - mondja az ördög -, látom, hogy többet tudsz, mint én. Neked hagyom a kilenc szalonnát. S azzal úgy elszaladt az ördög, hogy a színét sem látták többet. De bezzeg a szegény legény megraktálta másnap az öreg koldust, aki mit gondoltok, vajon ki lehetett? Nem volt az más, mint az ősz öregember, akivel a szegény legény az aranyhíd végén találkozott. Na, megsegítette az Isten a szegény legényt. Az igaz, hogy jól igyekeztek. Volt mindenük: házuk, földjük, marhájuk, s még ma is mind palacsintán élnek, ha a kilenc szalonna el nem fogyott. Itt a vége, fuss el véle!